

[Gert Petersen.]

fallitbo være så tyngende, at heller ikke et socialistisk styre kunne undgå skridt, som mange ville anse for ubehagelige. Det skal siges helt åbent.

Det skal føjes til, at et tvangsindgreb mod fagbevægelsen vil socialistisk folkeparti under ingen omstændigheder acceptere, hverken nu eller senere, hverken på denne eller den anden side af et folketingsvalg, hverken under den ene eller den anden samfundsstruktur. En fri fagbevægelse er for os en nødvendighed i dette samfund, og en fri fagbevægelse er for os en forudsætning for, at man på andre steder og på senere tidspunkter kan tale om socialistiske samfund.

Men jeg vil da godt sige yderligere, at når vi i det forløbne år har stemt mod regeringens forslag om tvangsopsparing og afgiftsforhøjelser, er det ikke, fordi vi til enhver tid og principielt er imod tvangsopsparing og afgiftsforhøjelser. Vi har stemt mod disse foranstaltninger, fordi de var led i en reaktionær helhed, fordi de ikke løste nogen problemer, og fordi man begyndte i den forkerte ende og lod nulmillionærer, grundspekulanter og inflationsvelhavere gå fri.

Det siges, at arbejdsløsheden i hvert fald delvis skyldes mangel på kapital i erhvervslivet, og det benægter jeg ikke, men jeg vil dog understrege dette „delvis“, for arbejdsløsheden skyldes også manipulationer fra multinationale selskaber og virksomhedslagtere i ly af krisen og den kapitalistiske lovgivning.

Men nu vel, en del af arbejdsløsheden skyldes manglende kapital; så er der måske også en vis logik i at tilføje, at statsmagten sørger for, at erhvervslivet tilføres mere kapital, og det er jo hovedtanken med de forslag, vi står med her. Men vi ved meget vel, at det ikke hjælper noget som helst med disse ting, så længe kapitalejerne kan skalte og valte frit med deres kapital, så længe lønmodtagerne ikke har nogen som helst indflydelse på kapitalens anvendelse, så længe lønmodtagerne er uden effektiv medbestemmelsesret over ledelsen og fordelingen af arbejdet, så længe grundspekulation og arbejdsfri indtægter anses for acceptable og fradragsfiduser og opdagede nulindkomster kan florere i vort skattesystem, så længe militæret er en fredet og hellig ko i alle spareanstrengelser og sparerunder, så længe sam-

fundsøkonomien er baseret på jagt efter profit og spild af menneskelige og materielle værdier, og så længe samfundet er ude af stand til at styre kapital og ressourcer ud fra menneskenes egne behov.

En indsats på disse områder forventer vi ikke fra en liberal regering. Den handler logisk ud fra kapitalens egne interesser. Der er intet overraskende i, at Arbejdsgiverforeningen bakker den op, men det er netop på disse områder, en indsats er påtrængende nødvendig, hvis vi skal krisen og arbejdsløsheden til livs. Der er behov for et brud med den kapitalistiske udvikling, der er behov for en samlet optræden fra arbejderbevægelsens side uanset meningsforskel om en politik, der genskaber beskæftigelse og menneskelig tryghed. Det kan ikke gøres på den nuværende regerings, det kan ikke gøres på det nuværende folketingsflertals, det kan ikke gøres på kapitalens præmisser.

Jens Møller (KrF):

Den buket af lovforslag, som regeringen her har lagt på folketingets bord, betegner på mange måder alvorlige indgreb i vel-erhvervede rettigheder. Det gælder jo især forslaget om en uændret forlængelse af overenskomsterne næste år ud og suspensionen af dyrtidsordningen. Det er to så alvorlige indgreb, at vi må sige, at under normale forhold eller bare nogenlunde normale forhold ville vi i kristeligt folkeparti principielt være imod disse indgreb.

Men den nuværende situation er ikke tilnærmelsesvis normal. En bedre beskrivelse ville ordet katastrofal måske give. Den er i hvert fald katastrofal for de tusinder af mennesker, der er kastet ud i arbejdsløsheden, og for dem, der bliver det i den nærmeste tid, og hvis ikke der bliver grebet effektivt ind, vil den snart blive katastrofal for os alle sammen. Det er dette voldsomme underskud på betalingsbalancen, det største, vi nogen sinde har oplevet, en inflation, som vi vel ikke har set magen til i dette århundrede, og stærkt stigende arbejdsløshed, disse tre ting, som hver for sig er alvorlige, men som her kommer samtidig: det er det, der gør situationen katastrofal.

Den eneste mulighed, vi har for at redde os ud af den, er, at vor konkurrenceevne bliver forbedret, det vil sige, at omkostningerne ikke får lov at stige, og hvis man ikke